

DUCHOVNÉ OZVENY

ročník XII.
Apríl
2009

Mesačník farnosti sv. Martina z Tours

Suchá nad Parnou, Košolná, Zvončín

číslo 4

Neverím...

Zväčša počúvame slová o tom, čo by mal kresťan veriť. Čo tak skúsiť to z inej strany a hovoriť o tom, čo je ťažko uveriť, čo neveríme!?

Mnohé staré civilizácie verili, že svet je ako príroda – tak ako bola jar v minulom roku, tak bude aj v tento rok. Teda že život je kruh, ktorý neprestajne prináša to isté. Ak zomrel človek – príde miesto neho iný. Ak zomrieme my – raz sa znova narodíme. Ak čokoľvek odumrelo – raz príde miesto toho niečo nové. Aj keď by to v mnohých prípadoch bolo nádejné, ťažko je takto veriť. Život nie je kruh s neprestajným opakovaním!

Mnohí ľudia veria, že príroda i človek sú pod zákonom evolúcie – neprestajného vývoja. Nech sa stane čokoľvek, nech ľudstvo urobí akékoľvek chyby, život zvíťazí, dobré prerastie zlé. Aj bez našej námahy. Nech sa čokoľvek deje s našimi deťmi, nech sa čokoľvek deje s našou spoločnosťou, nutne (možno cez mnohé spory) to musí ísť k lepšiemu. Aj keď by to

v mnohých prípadoch bolo nádejné, ťažko je takto veriť. Život nie je jednoznačne podriadený zákonu rastu!

Mnohí ľudia veria, že všetko ide neprestajne ďalej – tzv. lineárny vývoj. Ďalej ide náš život, ďalej ide ľudstvo, ďalej ide civilizácia. Aj keď by to v mnohých prípadoch bolo nádejné, ťažko je takto veriť. Život nemusí neprestajne rásť, náš

život nie je jednoduché preskočenie smrti a pokračovanie fyzického života, nie je bez kríz, ktoré môžu skončiť skutočne zle...

A tak by sa dalo pokračovať. Mnohé z toho, čo je tu napísané, je nám aj v niektorých chvíľach blízke, aj je to súčasne nedotiahnuté. Teda je ťažko takto veriť.

O chvíľu budeme sláviť veľkonočné sviatky. Sú spojené so sviatkami jari. Ale nie sú totožné! Nejde o začarovaný kruh „zima – jar“, nejde o jednoduché zdôraznenie nádeje „po smrti život“, nejde o pripomienku dôvery „všetko bude lepšie“. Aj tieto veci sú tam, ale ublížili by sme zmyslu týchto sviatkov, keby sme povedali, že len tieto veci sú tam. Je to všetko i zložitejšie, i súčasne nádejné.

Ani vo vzkriesení Ježiša Krista nemusí byť vždy jednoduché veriť. Jeho príbeh skôr pripomína akúsi špirálu – teda nie jednoduché pokračovanie, nie záruku rastu a večnosti, ale nádej napriek všetkým ranám a stratám. Predsa však nám história (ani Biblia) nedávajú také argumenty, ktoré budú každému zrozumiteľné a pochopiteľné. Snáď až na ten, že ľudia, ktorí to zažili, boli ochotní až k mučeníctvu (za vymyslené bájky by sa málokto odhodlal zomrieť). A možno práve táto neistota argumentov chce poukázať na to najpodstatnejšie – ak dôverujeme Bohu, nemusíme sa pýtať na všetky detaily. Ide o dôveru, že ten, ktorý vzkriesil Ježiša, ktorý nás povolal k životu, stojí pri nás – aj keď sa veci neriešia podľa našich predstáv. Aj keď samotné vzkriesenie nie je bez rán, samoty, prehry.

Prajem peknú Veľkú noc.

Peter Cibira

ilustračné foto: Peter Spusta

JAR

Som smutná. Zima nie a nie ukončiť svoje kraľovanie. Jar netrpezlivo prešľapuje pred dverami, ohlasuje sa z každého kúta.

Usmievam sa. Na odvážne, nežné snežienky, štebotajúce vtáčatá.

Som smutná, keď sa dívam na prázdne miesto pri stole, ktoré zostalo po najbližšom človeku.

Usmievam sa, keď vidím starší manželský pár, držiac sa za ruky, ako idú do kostola, keď vidím šťastné manželské páry ako tlačia najkrajší poklad v detskom kočíku.

Som smutná, keď vidím, ako sa najbližšia osôbka skláňa pod ťarchou rokov, chorôb, bolesti.

Usmievam sa, keď si spomeniem na správu vedcov, ktorí svetu oznámili, že ľudský organizmus začína starnúť už od 27-ho roku života.

Som smutná, keď doľahne na mňa samota, keď mi chýba obyčajné ľudské teplo, pohladenie, prítulenie.

Usmievam sa, keď si spomínam na spoločne prežitý roky s manželom, som vďačná za pohodu, pokoj, porozumenie.

Som smutná, ale verím, že onedlho príde radosť, tak ako po zime príde jar.

Striedanie nálad mi pripomína jarné počasie, lepšie povedané „aprílové“ počasie. Tak, ako v prírode i v mojom živote je toto striedanie prirodzeným javom. Určite nie som sama, čo prežíva niečo podobné ako ja.

Teším sa i z malých radostí a prajem si, aby sme v zdraví prežili toto obdobie a dočkali sa rozkvitnutých stromov, kvetov, zelene.

S vierou, láskou a nádejou sa nám to určite podarí.

Anka Oravcová

Téma:**Reč symbolov v liturgii (9)**

Všetci vieme, že sv. omša vznikla na základe Ježišovej poslednej večere. A tá sa konala na pozadí slávenia židovskej veľkonočnej večere. Táto symbolika zostala zachovaná – sv. omša je pozvanie k spoločnému stolu. Stolu, ktorý má prv svoju slovnú časť a potom samotné prijatie pokrmu. Stolu, ktorý naznačuje spoločenstvo, ale aj sýtenie sa. Dnes je to len malý kúsok hostie, len symbolický kúsok nekvaseného chleba, pri výnimočných príležitostiach malá kvapka vína. Ale aj tak to podstatné zostáva – hostina. Z toho vychádza, že pri každej sv. omši by mal veriaci prijať eucharistiu – pokiaľ mu to dovoľuje stav jeho svedomia. Tak ako by bolo zvláštne prijať pozvanie na hostinu k priateľom a ničoho zjedál by sme sa nedotkli, tak môžeme nazvať zvláštnym, ak dlhé mesiace prijímame pozvanie na Ježišovu hostinu, ale nedotkneme sa pokrmu, ktorý je na jeho pamiatku. U nás praktizovaný zvyk – na Vianoce a Veľkú noc pristúpiť k eucharistii – sa v celosvetovej cirkvi zmenil už pred päťdesiatimi rokmi (2. Vatikánsky koncil). Prijímanie totiž nie je odmenou pre dokonalých, ale má byť posilou pre slabých a hľadajúcich oporu.

Čo teda s pocitom nehodnosti? Ľahké hriechy treba oľutovať a človek môže pokojne ísť pre svoju posilu. Pri vážnych (ťažkých) hriechoch je podmienkou odpustenie cez sviatosť zmierenia. Spoveď však netreba odkladať. Znovu platí: sme pozvaní na hostinu! Je mnoho ľudí, ktorí majú neraz trápenie vo svedomí, či to čo vykonali, je ľahký alebo ťažký hriech. Je dobré, ak má človek citlivé svedomie, ale

našou snahou nie je dosiahnuť neprestajné výčitky. Ako rozlišovacia pomôcka môže slúžiť definícia: Ťažký hriech je, keď s úplným vedomím, úplne dobrovoľne a vo vážnej veci prekračujem Boží príkaz. Teda tri veci: úplné vedomie, úplný súhlas a vážnosť skutku. Dá sa predpokladať, že človek, ktorý sa denne snaží žiť v blízkosti Božej a podľa Božích zákonov, sa len veľmi zriedka dopúšťa skutočne ťažkého hriechu. Ak sa jedná o takéhoto človeka, a predsa by sa dostal do nerozhodnej situácie, platí zásada, že na jeho strane je pravdepodobnosť iba ľahkého hriechu.

Ako prežiť sv. prijímanie? Ideál je už pred ním sa pripraviť, teda pomodliť, uvedomiť si chvíľu spojenia s Pánom Bohom. A po prijatí poďakovať a opätovne si uvedomiť Jeho prítomnosť v nás. Boli svätci, ktorých najčastejšia meditácia a modlitba boli neprestajne opakované slová: „Ty vo mne, ja v Tebe“. Sv. prijímanie je znakom, že Boh je v nás, teda v tú chvíľu si netreba kľakať pred svätostánok, alebo robiť nejaké iné prejavy vzdávania úcty.

Pri sv. prijímaní ten, kto ho podáva, ukáže hostiu a hovorí: „Telo Kristovo“. Odpovedáme slovom „Amen“. Toto slovo je vlastne najkratším vyznaním viery. Dalo by sa preložiť „Tak je“. Keby sme išli hlbšie do jeho histórie, našli by sme ho v hebrejčine jednak ako vyjadrenie súhlasu, ale ešte aj niečo viac – niečo ako „Boh je svedkom“.

Po sv. prijímaní sv. omša končí záverečnou modlitbou a prepustením. Slová „idte v mene Božom“ sa možno časom trochu zmenia (alebo budú aj iné možnosti), ale tiež sa môžu stať peknou meditáciou. Svoju vieru a život z nej nedokazujeme totiž v kostole, ale vonku. Tam sa ukazuje, čo sme načerpali.

Pavol – rodinný dom, detstvo a mladosť

Všetko sa začalo v Tarze

Pre narodenie Apoštola národov sa nemohlo nájsť lepšie miesto, ako bolo hlavné mesto rímskej provincie Cilície **Tarzus** (Malá Ázia, dnešné Turecko), kde sa **pre neho všetko začalo** – mladosť, škola, prvé diskusie s pohanskými susedmi aj prvotná horlivosť za Boží dom. Svoj beh tu začal ako verný syn Izraela, neskôr horlivý prenasledovateľ Cesty a nakoniec prvý misionár a prvý teológ Cirkvi. O sebe napísal, že bol: *na ôsmy deň obrezaný, z Izraelovho rodu, z Benjamínovho kmeňa, Hebrej z Hebrejov, čo sa týka zákona farizej, čo do horlivosti prenasledovateľ Cirkvi, čo do spravodlivosti, ktorá je v zákone, žil som bezúhonne* (Flp 3,5). Pri obriezke dostal meno Šavol (meno prvého židovského kráľa – *Saul*; vyprosený; vytúžený). Ako rímsky občan, podľa zvyku Židov v diaspóre dostal aj rímske meno *Paulus* (lat. malý, nepatrný). Pod týmto menom vošiel do dejín ako „Pavol z Tarzu“.

Prístavné mesto Tarzus, bolo križovatkou, kde sa stretávali ľudia, obchod a kultúra. Malo vlastnú univerzitu, pre ktorú ho niekedy prirovnávali k Aténam či Alexandrii. Absolventov tejto školy vyhľadávali dokonca aj v Ríme. Budúci Apoštol národov žil na hraniciach troch rozličných kultúr – rímskej, gréckej, ži-

dovskej – čím bol pripravený na plodnú všeobecnú otvorenosť, sprostredkovateľskú úlohu medzi kultúrami a pravú univerzálnosť.

Stretnutie Šavla s rôznymi tradíciami a znalosť gréckej kultúry a filozofie sa mu pridali, keď stál na aténskom areopágu a pri stretnutí s pohanmi. Na druhej strane, nábožnosť, ktorú nadobudol v rodine farizejov a znalosť Zákona získanú pri nohách veľkého rabína Gamaliela (porov. Sk 22,3) mu dovolili prihovárať sa k bratom vo viere jazykom židovskej teológie, keď od Mojžiša, cez prorokov im vykladal to, čo bolo predpovedaním Ježiša.

Môžeme smelo povedať, že Šavol bol ideálny materiál na apoštola pre stratených z domu Izraela, ale aj pre blúdiacich vo svete bôžikov a pohanských kultov. Kto vie, ako dlho by bolo kresťanstvo v katakombách, keby neprišiel Šavol so všestrannou formáciou, s ohlasovaním pravdy o kríži – pre jedných bláznovstvo, pre druhých pohoršenie.

Toho horlivého farizeja zo začiatku pohoršovali rozprávania o ukrižovanom Mesiášovi a aj to, že Helenisti pri zakladaní novej Cirkvi čoraz smelšie prijímali medzi seba pohanov. Ba čo viac, považovali ich za plnoprávných členov spoločenstva. To už bolo príliš! Či krst mal zastúpiť obriezku? Zrušila sa usilovne strážená hranica medzi privilegovaným vyvoleným národom a skupinou pohanov? Tradičného Žida, pre ktorého svätosť bola nerozlučne spojená s históriou jeho národa, takéto bolestné narušovanie hranice muselo rozčuľovať. Preto schvaľoval krvavé prenasledovanie kresťanov. Všimol si to aj Lukáš: *Šavol ešte stále dychtil po hrozbách a zabíjaní Pánových učeníkov. Išiel teda k veľkňazovi a vyžiadal si od neho listy pre synagógy v Damasku, aby mohol stúpcov tejto Cesty, mužov i ženy, ak*

tam dajakých nájde, v putách priviesť do Jeruzalema (Sk 9,1-2). Sám o tom povedal: Vy ste počuli, ako som si kedysi počínal v židovstve: že som veľmi prenasledoval Božiu Cirkev a nivočil som ju... viac som horlil za obyčaje svojich otcov (Gal 1,13-14). Silné slová. Pavol nezaobaľoval svoje slová do bavlnky. Voči sebe je neobyčajne tvrdý a úprimný. K jeho správaniu sa hodia slová žalmu: Stravuje ma horlivosť za tvoj dom (Ž 69,10).

Pri plnení Zákona veľmi horlivý Šavol si myslel, že musí urobiť všetko preto, aby vieru chránil a bránil – až do takej miery, že zabíjal ľudí. Bol to skvelý, schopný a veľmi vzdelaný človek. Ale jeho sebadôvera, hrdosť, zásadovosť, sebaospravedľovanie a pýcha sa prejavili v mnohých situáciách. Bol perfekcionista, ktorý si dokazuje vlastnú bezúhonnosť, správnosť konania, dokonalosť. Samozrejme, že si nezabudol opakovať, že to všetko robí pre Boha, že je to z poslušnosti voči nemu. Ale v podstate to bolo budovanie oltára vlastnej pýche, ustavičné potvrdzovanie: **ja to dokážem, ja som bez úhony, ja nie som ako iní hriešnici.** Pýcha zaslepuje, znečitlivuje srdce, odníma svetlo videnia. Vo svete, v ktorom sa ráta len moje ja a moja dokonalosť nieto miesta pre iných. Vysnená „svätosť“, sa stane vlastnou karikatúrou.

Človek si vo svojej pýche chce podriadiť dokonca aj Boha. Mnohí z nás majú v sebe „pápeža“, ktorý vie ako dobre riadiť Cirkev, náboženstvo. Svet je dnes priaznivo naklonený voči takýmto postojom. Buduje oltáre ľudskému „ja“, podľa ktorého sa má realizovať – podľa mňa, podľa mojej pravdy. Čím sa to končí? Prázdnotou, samotou, zúfalstvom, duchovným autizmom alebo nezmyselným podliehaním móde, trendom, tomu, čo sa dnes nosí a hlása. Človek sa nemôže rozvíjať

sám. Ako rastlina, ktorá potrebuje úrodnú pôdu, vodu a slnko. Tak aj **človek potrebuje Božiu milosť.** Nestačia mu len samé zákazy a prikazy, potrebuje niekoho, kto ho miluje bezhraničnou láskou, kto ho akceptuje aj pri páde, v hriechu, keď je na dne. Len láska mu dá opravdivú silu byť sebou.

Mojím prvým krokom na ceste s Pavlom by malo byť **odhalenie mojej vlastnej pýchy.** Každý z nás ju má. Bez výnimky. Nie je ľahko sa k nej priznať. Pýcha naberá rôzne modifikácie. Možno, že je to perfekcionizmus ako u Šavla, ale môže to byť **sklon ku kariére za každú cenu.** Keď všetko podriadim úspechu – morálne hodnoty, zdravie atď. Inou verziou je **povyšovanie sa nad iných,** večné odôvodňovanie iným, že sú hlúpejší, slabší, menší, „ja“, to je už niečo iné. Možno že je to **mánia veľkosti,** ale môžu to byť tiež **komplexy menejcennosti.** Čím viac som zakomplexovaný, tým viac ukrývam sklon k povýšenosti.

Jarný poriadok. Prežívame jarné obdobie. V jarnom období sme zvyknutí robiť si vo svojich veciach poriadky. Okrem tých vonkajších je to zároveň príležitosť pozrieť sa na „neporiadky“ vo svojom vnútri. Keď sa tak naň pozerám, čo tam vidím? Vidím svoju pýchu? Akú ma modifikáciu, obmenu? Je to útek do komplexov či mánia veľkosti? Hľadám pravdu aj vtedy, keď je pre mňa nepohodlná? Chcem opakovať, že „každý ma svoju pravdu“? S kým sa porovnávam? So slabšími, so silnejšími? Komu čo závidím? Po čom túžim, za čím bažím? Čo hľadám v modlitbe, v Cirkvi? Požehnanie vlastných plánov, ambícií, očakávaní, či odhalenie Božích plánov na život? Znerózňuje ma, že po tejto zemi chodí tak veľa hriešnikov? Modlím sa za nich?

P. Viktor Mišuth CSsR

Duchovná obnova

Pavol a my

Už druhý rok sa vo farnostiach pod Malými Karpatmi v dňoch 9.3. až 15.3.2009 konala v rámci obdobia pôstu duchovná obnova. V tomto roku – teda roku svätého Pavla – boli všetky príhovory v duchu témy PAVOL A MY.

Ako prvý prinášame príhovor Petra Cibiru zo Suchej nad Parnou.

Pavol a obrátenie

„Ja som Ježiš, ktorého ty prenasleduješ, ale vstaň a stoj.“ (Sk 26,15-16)

Za obrátenie sa modlí nejedna manželka, matka, otec... Čo si pod tým predstavíme? Prvé bude asi, aby sa niekto obrátil od nevery k viere (prípadne kresťanskej viere). Časté tiež bude, aby niekto zanechal hriešny život, prestal byť zlý. Ale aj vo svete neraz voláme po zmene – príkladom môže byť aj finančná kríza, aj situácia v zamestnaniach: aby si ľudia neubližovali, aby nebolo zdieranie... Je však

obrátenie len jednoduchá zmena? Je to záležitosť okamihu? Dá sa zmena dosiahnuť tým, že chcem? Môžeme veriť, že okamžitá zmena bude trvalá? A ešte mnoho ďalších otázok nás môže napadnúť!

Pavlovo obrátenie (resp. Šavlovo, ako sa predtým volal) je jeden nádherný ľudský príbeh. Nie je to samozrejme jediný možný scenár obrátenia, ale určite sa oplatí nad ním premýšľať.

O Pavlovi vieme, že sa narodil v Tarze. Bolo to mesto s bohatou kultúrou, premiešanými kultúrami, viacerými jazykmi. Dnešným slovníkom by sme povedali, že Pavol bol od mladosti kozmopolita. Pravdepodobné je, že matka mu zomrela ako malému chlapcovi. Otec ho viedol v prísnej židovskej tradícii. Chlapca dal študovať a mal sa z neho stať vzdelaný farizej (rabín). Zdá sa, že v škole vynikal a nemohol utiecť pozornosti svojich učiteľov. Bol to nádejný chlapec. Nebol však v škole jediný. Zdá sa, že rovnako

nadaný a nádejný bol spolužiak Štefan, pri ktorého poprave neskôr Šavol asistoval. Oboch charakterizoval obrovský a pre nás obdivuhodný zápal. Štefan však prešiel ku kresťanom, Šavol zatiaľ nie. Šavlov zápal vieme dokumentovať predovšetkým z toho, ako sa púšťa do prenasledovania kresťanov, ako horlí za židovský Zákon, ale i ako sa neskôr angažuje v službe apoštola.

Zážitok obrátenia: Na ceste do Damasku, kde chcel pozatýkať kresťanov, zažije svetlo, ktoré spôsobí pád z koňa. A počuje hlas: Šavol, prečo ma prenasleduješ? On sa pýta: Kto si, Pane? Zaznela odpoveď: Ja som Ježiš, ktorého ty prenasleduješ, ale teraz vstaň a stoj pevne. Pavol oslepol. Po ďalších usmerneniach odchádza do Damasku, tam vyhladá kresťana Ananiáša, ten mu modlitbou vráti zrak (i keď sa ho bál). Po troch dňoch začína prijímať pokrm a zosilnie.

To bol zážitok obrátenia! Ak to prerozprávame takto, je to celkom rýchle a pre niekoho možno i jednoduché. Najdôležitejšie však na tom bolo, že Pavol našiel „**nové svetlo**“. Jeho obrátenie nebolo len to, že by prestal robiť to, čo doposiaľ robil! Nebola

to len morálna zmena. On **uvidel veci inak!** A jeho obrátenie nebolo len to, že by prebehol do iného tábora! Aj takých ľudí poznáme – či tu budú vládnuť fašisti, alebo niekto iný, sú ľudia, ktorí im budú rovnako oddane slúžiť. Možno je to v povahe, možno v potrebe predviesť sa, stáť na dôležitých pozíciách... Ale Pavlovo obrátenie je niečo iné. Aj zmenil svoju činnosť, aj prešiel do iného tábora, ale hlavne – **videl veci v novom svetle**. Zážitok „svetla“ si nesie celý život – nie v očiach, ale v myslí.

Dalo by sa povedať, že máme ukončený proces obrátenia. Máme iného človeka. Ale bolo to také jednoduché a jednoznačné?

Od minulosti sa neodstihneme! Pavol sa po obrátení stal rovnako horlivý, ale teraz pre kresťanstvo. Prvé miesto, kde začal hlásať Evanjelium, bol spomenutý Damask. Skončilo to tak, že jeho priatelia ho v noci v koši museli spustiť cez hradby, aby utiekol. Okrem pozornosti načúvajúcich, privolať totiž aj pozornosť prenasledovateľov. Až takú, že išlo o život. Odišiel do Jeruzalema. Ale aj tam sa scenár opakoval – opäť pritiahol priaznivcov i pozornosť

prenasledovateľov. A samozrejme nie len na seba, ale aj na ostatných kresťanov. Tentoraz nemusel utekať cez hradby, ale jeruzalemskí kresťania si vydýchli, keď odišiel. Tak sa to dá čítať medzi riadkami. Odchádza do rodného Tarzu. A prešlo desať rokov – dlhých desať rokov, kedy mu neverili, kedy sa ho báli, kedy ho nikto nepotreboval. Nepotrebovali ani jeho obrátenie, ani jeho energiu a nasadenie. Vieme si trochu predstaviť, čo to pre človeka môže znamenať, ako sa cíti. Po rokoch ho objavil a pozval do spolupráce ďalší veľký muž prvotnej cirkvi – Barnabáš. Vrátil mu sebadôveru, ale aj dôveru kresťanského spoločenstva. Začína nová éra v jeho živote. Opäť si trochu vieme predstaviť, čo to je, keď nám niekto vráti sebadôveru, keď sa vďaka niekomu môžeme postaviť na vlastné nohy. Ale ani toto nebolo ideálne. Po rokoch sa títo priatelia rozídu. Nevieme presne prečo – možno preto, že Pavol sa stáva dominantnejším oproti Barnabášovi, možno preto, že odmietol vziať do spolupráce Barnabášovho príbuzného, možno pre iné... Pavol si tento bolestný rozchod nesie v sebe. A nebol to jediný konflikt. Konflikt mal aj s prvým pápežom, teda s apoštolom Petrom. Celkom

priamo i tvrdo ho spranieroval za jeho nedostatočnú jasnosť – rozdiely v správaní, ktoré robil, keď sa stretol s kresťanmi zo židovstva a s kresťanmi z pohanstva. A konflikty, či napäté vzťahy mal aj s kresťanskými obcami, ktoré založil. Ani tu to nebolo romantické a ideálne. Pavol ich musí neraz pranierovať, ale aj oni, zdá sa, neraz majú výhrady proti nemu. Znovu a znovu opakuje vo svojich listoch, že v slzách a bolesti hlásal posolstvo Evanjelia. Jednoducho: **Minulosť a svoju osobnosť neodstrihneme! A obrátenie nie je romantická zmena na ideál.** Skôr by sme mohli hovoriť o tom, že u Pavla (ale zväčša u každého obráteného človeka) ide o dlhodobý a neraz celoživotný proces. Môžeme si niešť „svetlo“, ktoré sme zažili, ale neznamená to, že už nerobíme chyby.

A predsa išlo o premenu! Jej znaky, napriek všetkým chybám a problémom sa dajú dokumentovať:

- prežíva hlbokú vdáčnosť – všetky svoje listy s výnimkou jedného začína poďakovaním za ľudí, ktorým píše, vdáčnosťou voči Bohu
- prežíva hlboký pokoj – aj napriek všetkým konfliktom,

napriek prenasledovaniu, palicovaniu, kameňovaniu, nepochopeniu...

- vie neprestajne začínať znova, nie je znechutený a rezignovaný. Nanovo, pri všetkých neúspechoch, všetko robí s takmer rovnakým nasadením, energiou.
- Postupne sa vyčisťuje jeho obraz o tom, čo je najpodstatnejšie. Postupne vynecháva seba (aj vďaka všetkým neúspechom). Hovorí o veciach, ktoré zostali: „Mne žiť je Kristus a zomrieť mi je zisk...“, „...všetko pokladám za odpadky v porovnaní ...“, „Kto nás odlúči od Kristovej lásky – azda súženie, prenasledovanie, hlad, alebo nahota...“. Starší ľudia tento posun dobre poznajú – život nás niekedy tak obrúsi, že z našich počiatočných predstáv o šťastnom živote môže zostať len málo. Zostávajú len tie najpodstatnejšie veci. A práve preto je Pavlovo neprestajné nasadenie obdivuhodné. Už pozerá len na Krista, ale nie je to útek zo sveta a z bojiska.

Premena teda nastala nielen jednorázovo, ale sa neprestajne

diala. Ako to však premietnuť do našich skúseností? V prvom rade je treba si pripustiť, že niektoré veci potrebujú svoj čas. Ak si človek hovorí, že musí niečo zmeniť, chce niečo dokázať svojou vôľou, je to určite potrebné a dobré. Pán Boh zaplatí za každú vec, ktorú sme takto dokázali zvládnuť. Ale súčasne vieme, že samotná silná vôľa nie je všemocná. Dokonca niekedy môže byť ubíjajúce, ak si stále opakujeme, že musíme, ale predsa sa nám nedarí. Ubíjajúce môže byť, ak nám to neprestajne hovoria iní, my sa snažíme, ale nejde to. Zmeniť niečo pomocou silnej vôle je veľmi dobrá cesta, ale nie je jediná. Iný spôsob by sme skôr mohli pomenovať „premena“, či „nechať sa premeniť“. Pri takejto ceste si môžeme pripustiť, že všetko v našom živote nebolo len zlé – hoci sa môže jednať aj o chyby, ktoré sme urobili, aj o slabšie črty nášho charakteru. Nič z toho nemusí byť len zlé, ale môže to byť vec, ktorá vstupuje do nášho života, aby sme niečo hlbšie spoznali a pochopili. Nechať sa premeniť znamená niečo ako objaviť zmysel – aj chýb, aj slabších charakterových čít... Teda v prvom rade pochopiť a potom meniť. Akoby viesť dialóg aj s tým, čo vo svojom živote

nechceme, nájsť to, čo nám tieto nechcené stránky života chcú povedať. Vtedy už nepôjde len o silu našej vôle, ale o nové pochopenie. Ani toto nie je jednoduchá a ľahká cesta. Potrebuje aj čas, aj veľmi vnímavé porozumenie, aj nasadenie. Ale dala by sa prirovnať tej Pavlovej celoživotnej premene – je to objavenie nového svetla pre život, nového pohľadu na svoj život i svet okolo nás.

Ak si pripomíname obrátenie apoštola Pavla, zložitost' a celoživotnosť jeho premeny, môžeme s tým vysloviť dve priania pre seba: Aby žiaden životný „pád z koňa“ neznamenal koniec, ale premenu; aby sme mali vždy dost' svetla, ktoré naše životy ožiari tak, že vieme nájsť ten dobrý chodník.

Nie ste ešte rozhodnutý, komu dať svoje 2% z daní? Ak chcete podporiť farnosť, môžete tak urobiť cez občianske združenie
Pro homine.

Potrebné podklady k tomu nájdete v každom z našich kostolov.

Právna forma: Občianske združenie
Názov: Pro homine
IČO: 450 11 869
Sídlo: Suchá nad Parnou

Milan Rúfus

A NAPOKON LÁSKA

A napokon láska. Láska k žene, ku dieťaťu, láska k živému.

Aj keď bolo všetko zaplatené, je to dar. Tak zaďakujme mu.

Za to, že je, čím sú hviezdy lodi, najjasnejšia medzi hviezdami.

Láska, ktorá plodí nás i rodi na krátku púť svetom neznámym.

Láska – nebo naraz také blízke. Víno bohov v krehkej nádobe.

Láska, ktorá sedí pri kolíske. Láska, ktorá kľáči na hrobe.

Láska – sviatok človečieho tvora. Tá, čo iba nechtiac ublíži.

A nad ľudskou – láska Božia, ktorá odovzdana visí na kríži.

Apoštolát modlitby na mesiac apríl:

- **Všeobecný:** Aby Pán poželhal prácu roľníkov bohatou úrodou a zvýšil vnímavosť bohatších voči hladu vo svete.
- **Misijný:** Aby sa v oblastiach, kde sú podmienky chudobných, slabých, žien a detí najťažšie, kresťania stali znamením nádeje svojim odvážnym svedectvom lásky.
- **Úmysel KBS:** Aby sme podľa príkladu svätého Pavla premáhali zlo vo svete.

DUCHOVNÉ OZVENY

Farský mesačník

Vychádza poslednú nedeľu
s dátumom nasledujúceho mesiaca.

Vydáva Rímskokatolícka cirkev,
farnosť Suchá nad Parnou, č. 431,
PŠČ 919 01. Tel.: 033 / 55 80 144.

šéfredaktor: Mgr. Peter Cibira,
administrátor farnosti

grafická úprava: Ing. Peter Spusta
e-mail: spusta8@mail.t-com.sk
náklad: 400 výtlačkov

S povolením Arcibiskupského úradu
v Trnave, dňa 3.8.1998, č. 2663/98
Registrácia MK SR, č. 1/2001
ISSN 1337-5849

Cena: dobrovoľný príspevok

marec v našej farnosti

pokrstení:

* 15.12.2008, Tomáš Botta, Suchá

Výročia, pripravované akcie

2.4.

výročie smrti pápeža Jána Pavla II. (2005)

5.4.

23. medzinárodný deň mládeže

10.4.

výročie smrti Mons. Peter Dubovský, SJ,
pomocný biskup (2008), Banská Bystrica

16.4.

biskupská vysviacka Mons. Dominik Tóth,
emeritný pomocný biskup (1990), Trnava

16.4.

biskupská vysviacka Mons. Vladimír Filo,
biskup - koadjútór (1990), Rožňava

16.4.

výročie narodenia pápeža Benedikta XVI.
(1927)

19.4.

výročie zvolenia pápeža Benedikta XVI.
(2005)

20.4.

výročie smrti Mons. Ambróza Lazíka
(1969), Trnava

24.4.

výročie slávnostného začiatku pastierskej
služby Benedikta XVI. (2005)

26.4.-2.5.

týždeň modlitieb za duchovné povolania

FARSKÉ OZNAMY

Bohoslužby na apríl

Rozpis svätých omší je orientačný, rozhodujúce sú farské oznamy

Sv. omše v týždni

utorok až piatok v Suchej o 18.00

streda v Košolnej o 17.00

štvrtok vo Zvončine o 17.00

štvrtok v Suchej po sv. omši tichá adorácia do 19.00

Sv. omše v nedeľu a vo sviatok

5. apríla – Kvetná nedeľa

18.00 – Košolná, v sobotu, platná na nedeľu
7.30 a 10.30 - Suchá; 9.00 – Zvončín

9. apríla – Zelený štvrtok

18.00 – Suchá

10. apríla – Veľký piatok, prísny pôst

17.00 – Suchá, obrady,
do 21.00 adorácia pri Sviatosti oltárnej

11. apríla – Svätá sobota

9.00 vyloženie Sviatosti oltárnej
k celodennej poklone
19.30 – Suchá, Obrady veľkonočnej vigílie

12. apríla – Veľkonočná nedeľa

7.30 a 10.30 – Suchá;
9.00 – Košolná; 9.00 – Zvončín

13. apríla – Veľkonočný pondelok

7.30 a 10.30 - Suchá;
9.00 – Košolná; 9.00 – Zvončín

19. apríla – 2. veľkonočná nedeľa

18.00 – Košolná, v sobotu, platná na nedeľu
7.30 a 10.30 – Suchá; 9.00 – Zvončín

26. apríla – 3. veľkonočná nedeľa

18.00 – Zvončín, v sobotu, platná na nedeľu
7.30 a 10.30 – Suchá; 9.00 – Košolná

Apríl 2009

Pôstne a Veľkonočné obdobie

St 1 Hugo, biskup

Št 2 František z Paoly, pustovník

Pi 3 Richard, biskup

So 4 Izidor, biskup, učiteľ Cirkvi

Ne 5 Nedeľa utrpenia Pána, Kvetná nedeľa

Po 6 Celestín, pápež

Ut 7 Ján Krstiteľ de la Salle, kňaz

St 8 Dionýz, biskup

Št 9 Zelený štvrtok

Pi 10 Veľký piatok

So 11 Svätá, Veľká sobota

Ne 12 Veľkonočná nedeľa

Po 13 Veľkonočný pondelok

Ut 14 Lidvina, panna

St 15 Teodor

Št 16 Galina, mučenica

Pi 17 Rudolf, mučeník

So 18 Antúza, panna

Ne 19 2. veľkonočná nedeľa,
nedeľa Božieho milosrdenstva

Po 20 Anicét, pápež

Ut 21 Anzelm, biskup, učiteľ Cirkvi

St 22 Soter, pápež

Št 23 Vojtech, biskup, mučeník

Pi 24 Juraj, mučeník

So 25 Marek, evanjelista

Ne 26 3. veľkonočná nedeľa

Po 27 Zita, panna, služobníčka

Ut 28 Peter Chanel, kňaz a mučeník

St 29 Katarína Sienská, panna, uč. Cirkvi

Št 30 Pius V., pápež